ҐЛІНКА
Михайло Іванович
(1804 – 1857)

Народився у селі Новоспаське Смоленської губернії. Його прадід був польським шляхтичем з роду Ґлінків гербу Тржаска (Trzaska) Вікторин Владислав Ґлінка (Wiktoryn Władysław Glinka). Після втрати Польщею Смоленська в 1654 році він взяв російське підданство і перейшов у православ'я. Царська влада зберегла за ним володіння на Смоленщині та шляхетські привілеї, в тому числі і герб.
Дитинство композитора проходило в маєтку батька, відставного капітана Івана Миколайовича Ґлінки. З 11 років Глінка навчався гри на фортепіано, він виявив великі здібності і палку любов до музики. У 1817 році батьки привозять Михайла до Санкт-Петербурзбкого Шляхетного пансіону при Головному педагогічному інституті. Ґлінка бере уроки у провідних музикантів, у тому числі в ірландського піаніста і композитора **Джона Філда**, знайомиться з Пушкіним, який приходив туди до свого молодшого брата Льва, однокласника Михайла.
У 1830 подорожував Італією, познайомився з багатьма музикантами, у тому числі з **Беллі ні** і **Д оніцетті**. У 1833-34 жив у Берліні, де займався гармонією і контрапунктом із З. Деном.
Після повернення до Росії Ґлінка взявся до роботи над своєю дебютною оперою «Життя за царя». Вона вважається першою російською оперою. Прем'єра відбулася в Петербурзі 27 листопада 1836 року. Партію Сусаніна виконував український бас Осип Опанасович Петров. Декоративне оздоблення глядацького залу виконала художня артіль Василя Ширяєва. Один з його учнів, кріпак Тарас Шевченко, зробив підготовчі малюнки для орнаменту, що прикрашав стелю над кришталевою люстрою. За відмінно

виконану роботу він одержав право подивитися виставу.
Ґлінка поступово відходить від придворного, великосвітського товариства і зближується з колом літераторів, поетів та художників, які збиралися в його друга, поета Кукольника. В ці роки Ґлінка створює більшість своїх найкращих творів: музику до трагедії Кукольника «Князь Холмський», «Вальс-фантазію» для симфонічного оркестру, більшість зі своїх найкращих романсів, зокрема романс «Я пам'ятаю мить чудову», і – оперу «Руслан і Людмила» за поемою Пушкіна. Прем’єра (1842) була не дуже вдалою, хоча згодом саме її буде визнано найбільшим досягненням композитора.
Михайло Ґлінка неодноразово бував у Чернігові та Ічні, Ніжині, Григорівці, Монастирищах. А в Качанівці у маєтку Тарновських у 1838 році працював над оперою «Руслан і Людмила», уривки з якої вперше виконав хор мецената Григорія Тарновського.
На сороковому році життя Ґлінка вирушає у тривалу подорож Іспанією та Францією. Перебуваючи у Мадриді та Севільї, записав кілька народних мелодій, які пізніше використав у своїх творах (симфонічні увертюри «Ніч у Мадриді» і «Арагонська хота»); в Парижі познайомився і зблизився з **Берліозом**.
Потім Ґлінка повернувся на якийсь час у Росію; останні роки його життя пройшли в невпинних мандрівках. Крім двох опер, Ґлінка склав багато романсів, ряд п'єс для фортепіано і для оркестру (у тому числі "Камаринську" і "Вальс-фантазію"), кілька камерно-інструментальних ансамблів.
Помер Ґлінка в Берліні 3 лютого 1857.